

Fin.ro

Anul I • nr. 3 • noiembrie 2011 • 9,9 lei

MAGAZIN

Fin.ro special

Am întâlnit și pacienți mulțumiți
în sistemul medical privat

Business plan

Oieritul din România,
de la tradiție la business **P 28**

Business mall

Bani europeni
pentru
startup-uri

P 26

Regele Mihai I

P 38

cel mai mare proprietar
de castele din România

519484551040201

03

„A venit momentul ca România să iasă mai mult în față”

„Resursele umane”, un concept abstract pentru noi, românii, s-a redus mult timp doar la simpla acțiune angajare-concediere. „Litera i” din Codul Muncii era mult mai cunoscută decât orice altceva în domeniu. În plus, cei „100 de oameni de la poartă care îți vor lua locul” a fost singurul motto al șefilor de la „Personal”. Ei bine, lucrurile s-au mai schimbat. În condițiile crizei, dar și ale agresivității companiilor străine care excelează cu ajutorul angajaților „de geniu” (mulți dintre aceștia recrutați încă de pe băncile școlii), angajatorii români încearcă să impună noi politici de... HR. Ba chiar am înlocuit cuvintele clasice, neaoșe, cu „hiuman risors”. Impune respect. Însă cum văd expertii străini în HR piața românească de profil? Suntem noi, românii, simple „active transferabile” ori promitem să facem

senzație „à la long”? E mai bine să investești în oameni sau mai profitabil ar fi un bici bine mănuit? Texanul Bud Haney lucrează de o viață în domeniul recrutărilor, este un „vânător de capete” cu mare experiență. Deiric McCann este din Irlanda, țară considerată acum „noua minune a Europei”. Expert în resurse umane. Ambii văd lucrurile altfel.

EXT
Edward Pastia

FOTO
Bogdan Baraghin

La Conferința Internațională HR de la Brașov, concluzia participanților a fost că investiția în resurse umane este cea mai bună acțiune a unei companii în vremuri incerte

Bud Haney și Deiric McCann

La interviu apare primul Bud Haney. Vine tocmai din Texas pentru afaceri, dar și pentru a arăta românilor ce înseamnă „charisma”. În vârstă, la costum, impune respect. Conduce un gigant american în HR, Profiles International. Foarte degajat, cere o apă plată și regretă cu voce tare că nu are un whisky la îndemână.

Care este opinia dumneavoastră despre români? Ne considerați valoroși ca „resurse umane”?

Bud Haney: Românii, ca oameni de afaceri și persoane care activează în HR, sunt profesioniști. În ultimii 20-25 de ani, ați cunoscut o dezvoltare rapidă pe partea de acumulare de informații în management și leadership, în comparație cu țări precum SUA. Nouă ne-a luat 200 de ani să ajungem aici... (zâmbește, nu pare a fi doar politician) Se observă clar dorința voastră de a învăța într-un mod alert.

În cadrul conferinței la care ați participat vorbești despre un concept nou pentru noi, despre „charisma”. Ce presupune asta? Cum s-ar putea aplica într-o țară ca a noastră, încă tributară vechilor „valori” în care „legea forței” este singurul lucru... charismatic?

Bud Haney: Cred că întreg conceptul de „charismă de leadership” în România poate fi foarte interesant pentru că românii au trăit sub dictatură comunistă și acum au oportunitatea să se exprime în propriul stil. În urmă cu 20-40 de ani nu puteau să se exprime liber pentru că aveau doar două opțiuni: ori să meargă la închisoare, ori să fie omorâți. Drept urmare, cred că veți fi mult mai receptivi la „charisma de leadership” în comparație cu alte state care sunt libere de sute de ani.

Veți prelua acest concept și poate chiar o parte din guvernanți vor deveni charismatici, ceea ce ar fi minunat, pentru că ar avea un impact major asupra întregii țări.

Avem o problemă de... timp

Nu vreau să aduc discuția pe un fâgaș politic, deși e tentant. Apare însă Deiric McCann, irlandezul care emană optimism la fiecare pas. Spune sus și tare că s-a săturat să tot audă de criză. Nu pomenește de whisky, dar pot să jur că tare ar vrea și el un „păhărel”

Ce ne lipsește nouă, românilor, pentru a avea succes, pentru a ne impune în Uniunea Europeană? Ce ar trebui să facem?

Bud Haney (se uită spre Deiric): Răspunde tu, ar trebui să știi mai bine, că ești european.

Deiric McCann (de-a dreptul încântat, mulțumește pentru compliment): Cred că e vorba de timp. Ceea ce-mi atrage atenția de fiecare dată când vin aici este faptul că românii sunt foarte buni la comunicarea interpersonală. Excelați la acest capitol. În concluzie, cred că singurul lucru de care ați avea nevoie, dacă într-adevăr există o lipsă pentru a fi priviți ca o forță mai puternică în Europa, este timpul. România a fost expusă Europei într-o perioadă foarte scurtă de timp. Apoi, mai există și confuzia cu imigranții din Europa, pe care cei needucați îi consideră români, fapt ce are o influență negativă asupra percepției țării voastre. Deci cred că este vorba de timp și educație. Cred că este momentul ca România să iasă mai mult în față. Am observat că sunteți foarte îngrijorați de reputația lor de peste hotare și nu cred că este atât de negativă pe cât o percep ei. Dar înțeleg, întotdeauna reputația țării tale este un subiect sensibil. Uite, irlandezii au avut mereu reputația unor mari băutori, teribili chiar. (aici m-a prins, zâmbesc încurcat și încerc să-mi liniștesc conștiința, dar nu fac decât să înrăutățesc lucrurile)

“Cred că întreg conceptul de «charismă de leadership» în România poate fi foarte interesant pentru că românii au trăit sub dictatură comunistă și acum au oportunitatea să se exprime în propriul stil. În urmă cu 20-40 de ani nu puteau să se exprime liber pentru că aveau doar două opțiuni: ori să meargă la închisoare, ori să fie omorâți.”

„Asta nu este un lucru foarte rău...”

Deiric McCann: Sigur, în România, cu o asemenea reputație, ești privit ca un zeu! (o las baltă, încerc să schimb sensul discuției)

Adesea primim feed-back negativ dinspre alte țări și de aceea suntem îngrijorați.

Deiric McCann (oftează, pare să-l disperseze subiectul. Bud Haney devine dintr-o dată foarte serios): Dacă această impresie se răspândește, cu siguranță se răspândește doar în țara voastră. Eu călătoresc des în toată Europa și singura dată când aud oamenii vorbind despre România este doar când vin în România. De exemplu, în Irlanda sunt mulți romi și oamenii au probleme cu ei, iar mulți irlandezi cred că sunt români. Există această confuzie și da, este o problemă. Dar nu-i preocupă prea mult acest subiect. Eu nu am auzit pe nimeni în Europa să se refere la români ca noii evrei ai Europei.

Să fie vorba de invidie?

Credeți că este o chestiune rezultată din agresivitatea mass-media?

Deiric McCann: Cred că cineva dă curs răspândirii acestui zvon, chiar dacă sună paranoic. Și mai cred că acel cineva are ceva de câștigat pe seama răspândirii acestui mesaj. Nu-mi dau seama ce, dacă pe plan politic sau orice altceva.

Bud Haney: Poate pentru că se observă creșterea și dezvoltarea în sectorul companiilor și atunci este posibil să intervină invidia. În SUA, comunitatea de business percepe România ca fiind viitorul Europei, cu multiple posibilități. Poate că ar trebui

Un lider este charismatic prin acțiunile sale, nu prin calitățile genetice, spune Bud Haney

derulată o campanie media referitoare la cine e România cu adevărat și unde vrea să se îndrepte. În ochii mei, țara voastră are doar 20-25 de ani de existență. Cred că ar trebui să aveți răbdare. Veți avea ocazia să străluciți și să fiți recunoscuți într-o manieră pozitivă.

Deiric McCann: Dacă ne uităm la istoria relațiilor dintre Irlanda și SUA, când, cu puțin timp înainte de Marea Depresiune, 3 milioane de irlandezi au emigrat în State, se observă o mare similitudine. La vremea aceea în baruri, de exemplu, erau afișe cu „nu primim câini, negri și irlandezi”. La fel, la interviurile pentru locurile de muncă se specifica „nu angajăm irlandezi”. Era percepția că irlandezii le-au invadat țara, le-au luat locurile de muncă, femeile și banii. Când economia e în stare bună, angajatorii se bucură, dar când e la ananghie percepția se schimbă... Irlandezii, după o sută de ani, au ajuns să fie una dintre cele mai admirate și respectate populații din SUA.

Departamentele de HR, imaginea unei companii

Care este politica față de angajați în companiile din Statele Unite?

Bud Haney: Poate o să vă surprindă, dar până în urmă cu 15-20 de ani chestiunile legate de HR erau și acolo desconsiderate.

Mentalitatea de atunci era că în loc să concediezi angajații mai bine îi transferai la departamentul de resurse umane. Acum, HR-ul face parte din echipa strategică de management pentru că ei sunt „ochii și urechile” firmei. Sunt imaginea companiei înainte ca un manager să susțină un interviu cu un potențial angajat. HR-ul este o divizie valoroasă în toate companiile din SUA. Sperăm că același lucru se întâmplă și aici.

La noi concedierea este o decizie mult prea facilă. Nu sunt cursuri de perfecționare decât în companiile mari și se investește prea puțin în angajați.

Bud Haney: Sigur, compania trebuie să investească în dezvoltarea acestora, dar și angajații ar trebui să investească în propria dezvoltare, să încerce să-și depășească condiția. Nu trebuie doar să se ducă la muncă și să aștepte salariul la sfârșit de lună. Întotdeauna este loc de mai bine. În prezent, în SUA companiile plătesc pentru educația angajaților. În urmă cu 20 de ani nu era așa. Este foarte important să ai răbdare pentru că totul se întâmplă în timp.

Deci trebuie să fie o relație bilaterală...

Bud Haney: Da, cu siguranță. Nu poți deschide o minte închisă până când mintea nu vrea să fie deschisă. Ceea ce vreau să spun

este că trebuie să existe numeroase discuții cu superviserii și managerii pornite de la angajat, referitoare la ceea ce dorește să realizeze. Poate că este nevoie de cineva care să deschidă mintea superviserilor și managerilor. Românii, de asemenea, pot fi inventivi, ambițioși, pot avea scopuri precise care să influențeze întreaga organizație. E ca la un protest. Dacă e un singur om care protestează, poate că nu-l ascultă nimeni; dar dacă sunt 100 poate că vor fi ascultate. Același lucru e și cu deschiderea minții. Important este să li se ofere angajaților și un job care să li se potrivească. (brusc începe să râdă și simte nevoia să mă împungă. Sau deja a trecut la o evaluare specifică?)

Păreți confuz, sper că nu am fost foarte greu de înțeles... (mă prefac că nu am auzit, dar în același timp încerc ca mușchii feței mele să se concentreze un pic)

“În SUA, comunitatea de business percepe România ca fiind viitorul Europei, cu multiple posibilități. Poate că ar trebui derulată o campanie media referitoare la cine e România cu adevărat și unde vrea să se îndrepte.”

Puterea exemplului

Irlanda, după o cădere economică uriașă, are o creștere aparent inexplicabilă și începe să fie denumită miracolul european. Cum explicați?

Deiric McCann: Cu 15 ani înainte de criză am acumulat o sumă uriașă de bani, dar s-a dovedit că, de fapt, nu am făcut altceva decât să strângem datorii imense. Am speculat, la fel ca mare parte a țărilor occidentale, pe piața bancară, imobiliară și ca rezultat... ne-am prăbușit. Însă în ultimele două trimestre am avut creștere economică din nou: 1%. Realitatea irlandeză este foarte simplă. Avem o economie deschisă.

Dacă economia Europei se redresează, noi ne vom reveni de două-trei ori mai repede. Cred că guvernul a făcut o treabă extraordinară când a convins populația că este nevoie de reduceri masive de buget. În urma consensului obținut, oamenii au avut o abordare realistă. Totuși, va mai dura câțiva ani până când se va întâmpla un miracol. Cred că în 2014, în cazul în care nu se va întâmpla ceva catastrofal, vom înceta să mai vorbim despre criză.

Happy-end?

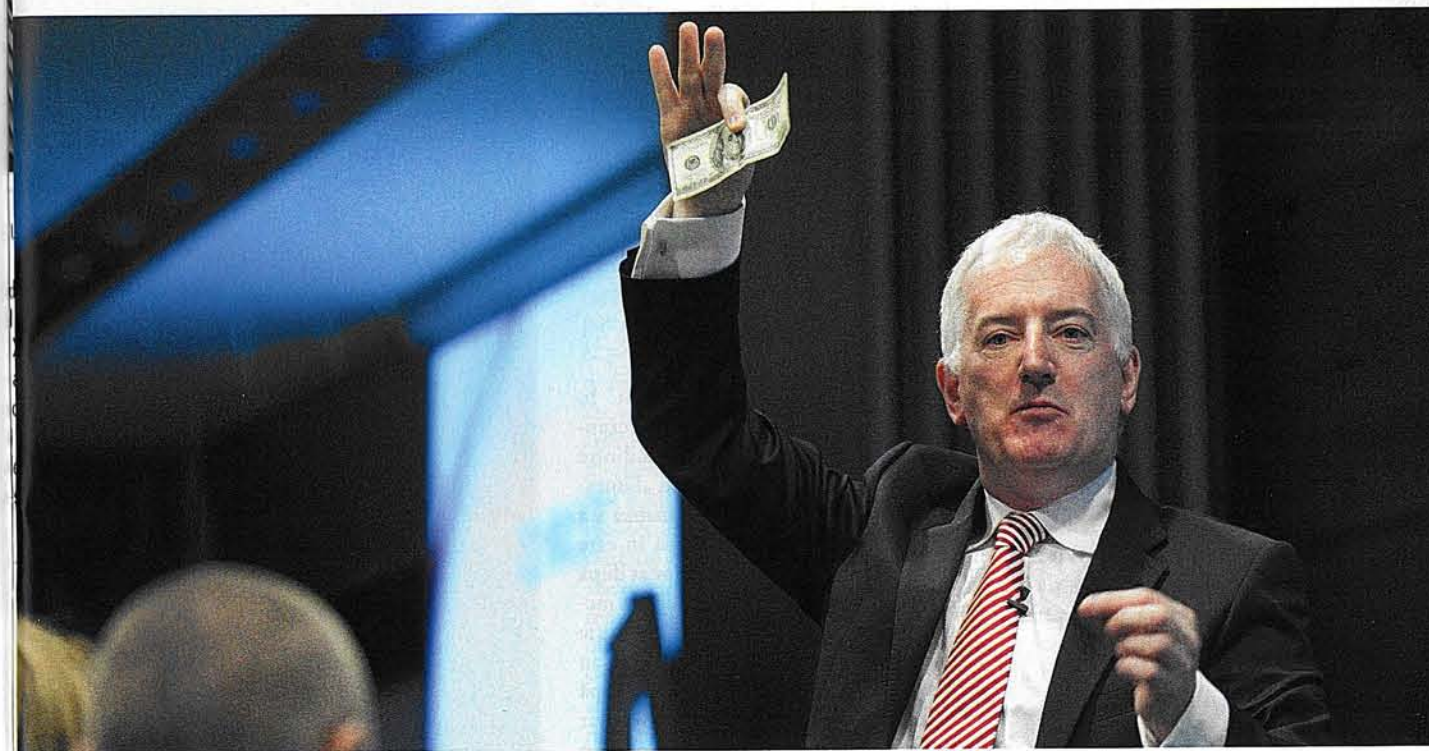
În opinia mea, economia globală ar avea nevoie mai mult de un psihiatru, de un psiholog decât de un geniu economic. Sunteți de acord cu această opinie?

Bud Haney: Sunt de acord. Nu este vorba despre o criză economică europeană sau americană, ci de una globală.

Toți liderii din toată lumea vorbesc și interacționează, este un efort de echipă. Sper să și facă ceva. Sunt optimist că până în 2014 vom ieși mai puternici din criză. Mă gândesc că totul se întâmplă cu un motiv și cred că acest lucru a fost un apel de trezire la realitate a cetățenilor.

Deiric McCann: Să luăm ca exemplu Finlanda. A avut probleme mari înainte de declanșarea crizei economice globale și a învățat ce să facă pentru a nu se mai lăsa de aceeași situație. Și acum, când toată Europa suferă, Finlanda stă confortabil. (zâmbește hâtru și continuă) Sau cel puțin stătea, până le-am cerut banii înapoi, banii pierduți în falimentul băncilor. Apoi, Turcia, de exemplu, cu toate că în anul 2000 s-a prăbușit economia, a luat măsuri care acum îi permite să aibă una una dintre cele mai performante economii. Totul este trecător. Secretul este să înveți din greșeli și să devii mai puternic. Modul cum a fost construită Uniunea Europeană până acum nu funcționează, deci ar trebui să ieșim din criză ca o uniune mai puternică pe termen lung. Și dacă nu, oricum vom merge mai departe pentru că viața merge mai departe. Nu e nicio îndoială că vom fi mai puternici după această criză.

La finalul interviului mă gândeam că totuși mi-ar fi prins bine și mie un whisky. Mai avem atâtea de învățat. În primul rând despre optimism și conștientizarea calităților noastre, ca popor, ca angajați, ca patroni. Când ne vom cunoaște mai bine pe noi înșine poate ne vor cunoaște și alții.

În cadrul conferinței HR, Deiric McCann a exemplificat cât poate de bine efectele contradictorii ale crizei: nimeni nu a vrut o bancnotă de 100 de dolari